

кова положение да умира въ страшни и продължителни мъки, или голи ги провисваха на четири желѣзни вериги и ги оставяха да ги ядат хищнитѣ птици. Тѣй постъпваха съ осъденитѣ, но управителя се бѣ клѣлъ, че съ менъ ще постъпи тѣй жестоко, както не е бивало.

„Въ подземната тъмница съ менъ стоеше още единъ робъ, два пѣти вече бѣгалъ отъ затвора. Той бѣше окованъ въ двойни вериги.

„Но намѣриха се смѣли другари, и веднажъ при насъ паднаха двѣ пили, съ които ний разпилихме оковитѣ си.

„Слѣдъ три ноци ни спустнаха вжже, и ние се изкачихме по него и се намѣрихме на свобода. Стражаритѣ бѣха заспали, опоени отъ другаритѣ ни, и ний бѣгахме отначало заедно, а послѣ се разбѣгахме на различни страни. Азъ вървѣхъ изъ пустинята, и бѣхъ рѣшилъ да се убия, ако не си намѣря храна, но да не се прѣдамъ живъ на палачитѣ си.

„Изгарянъ отъ палящитѣ лъчи на слънцето, азъ вървѣхъ едно денонощие. Голитѣ ми крака изгаряха отъ нажежения пѣсѣкъ. Сутринята на втория день азъ намѣрихъ на пѣтя тъмна пещеря. Азъ влѣзохъ въ нея и паднахъ отъ умора. Тукъ азъ можахъ, най-послѣ, да се скрия и отдѣхна. Но да заспя не можехъ отъ болкитѣ въ краката и главата си. Послѣ се забравихъ и събудихъ отъ шумъ: нѣщо страшно зарева недалеко отъ менъ. Като се повдигнахъ, азъ съ ужасъ видѣхъ огроменъ лъвъ, който влизаше въ пещерата. Една отъ лапитѣ му бѣше разкъравена, и той съ мъка я влечеше. Отъ болки лъвътъ ревѣше и издаваше ужасни викоуе. Азъ затреперахъ отъ страхъ, когато лъвътъ почна да се приближава до менъ. Но той дойде при менъ съ кротѣкъ и дружелюбенъ видъ. Той подигна лапата си, като че искаше да ми покаже раната и просѣше помощъ.

„Азъ напипахъ и извадихъ острата дървена клечка, влѣзла между ноктитѣ му, и изъ раната потече кръвъ. Тогава азъ изтискахъ раната, откъснахъ едно парче платно отъ дрипитѣ на ризата си и му привързахъ раната. Лъвътъ легна до менъ и подирѣ нѣколко минути мирно заспа, сложилъ лапата си надъ моята рѣка. Отъ този день ний започнахме да живѣемъ наедно въ пещерята. Лъвътъ ми по-

сѣше парчета месо отъ звѣроветѣ, които ловѣше, а азъ ги печехъ на пѣсѣка подъ палящитѣ слънчеви лъчи. Когато се отдалечавахъ отъ пещерата, лъвътъ ме търсѣше, и азъ се връщахъ въ нея. Но този дивъ животъ ми найсетнѣ умрѣзна — доиска ми се поне отъ далечъ да видя какъ живѣятъ хората. Азъ се възползувахъ отъ случая, когато лъвътъ бѣ отишълъ доста далечъ на ловъ, и напуснахъ пещерата. Но слѣдъ три дена пѣтъ азъ се натъкнахъ на войници, и ме уловиха. Заведоха ме при господаря ми, проконсула, а той заповѣда да ме бичуватъ и ме изпратятъ заедно съ другитѣ прѣстѣпници въ Римъ — да бѣда изеденъ отъ дивитѣ звѣрове. Навѣрно, въ сѣщото врѣме и моя лъвъ е попадналъ въ примка и сѣ го довели тукъ слѣдъ менъ. И ето кждѣ азъ пакъ се срѣщнахъ съ него! . . Хората не ме пожалиха, но звѣрътъ си спомни и ме пожали!“

Императорътъ и велможитѣ слушаха разказа на Андрокла, безъ да го прѣкъсватъ.

Когато той разказваше за страданието на робитѣ, велможитѣ се извърщаха, за да скриятъ червината отъ срамъ по лицата си: тѣ знаеха, че и тѣхнитѣ роби биватъ сѣщо тѣй изнасилвани и изтезавани.

Когато Андроклъ свърши, наоколо пакъ се раздадохъ викоуе:

— Пощада на Андрокла! Свобода на него и лѣва му!

Императорътъ каза:

— Освободете този робъ, а лѣва му изпратете въ Африка и го пустнете назадъ въ пустинята.

А на другия день, цѣлиятъ Римъ видѣ чудесното зрелище: по римскитѣ улици вървѣше човѣкъ съ бѣлѣгъ на робъ и рѣзки отъ бичъ по лицето си, и водѣше огроменъ лъвъ, който покорно вървѣше слѣдъ него, като куче. А народътъ тичаше слѣдъ него и казваше:

— Вижте! Ето лѣва, който оказа милость на човѣка; ето човѣкътъ, който изцѣри лѣва!

И всички хвърляха на Андрокла пари и цвѣта.

Като изходи цѣлия Римъ, Андроклъ заведе лѣва на пристанището, гдѣто чакаше корабъ, трѣгвашъ за Африка. Лъвътъ влѣзе мирно въ кораба слѣдъ Андрокла, но тамъ му